

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szombat

247. szám.

Pest, december 30. 1848.

LEGUJABB esti 6 órakor. Kolozsvár be van véve. Két század gyalogság, egy escadron lovasság s temérdek fegyver zsákmányunk. Behmet megkoszorúzták a Kolozsváriak.

Legujabb.

Este 5 órakor.

Perczel tábornok, a főtáborhozi csatlakozási törekvésében tegnap az ellenségtől megátadtatván, azt hatalmasan megverte. Részleteket nem tudunk. A tábornok Lovas-Berényben van.

Délután 3 órakor.

Szemtanuk állítása szerint, Perczel Mór tábornok Mórton tölti az éjet. Serege leirhatatlanul lelkesedett.

E hírrel minden abbéli aggodalom, mintha e derék sereg az ellenségtől elmetszvé s feltartóztatva volna, megszűnik.

— Mak komáromi várparancsnok.

— A fővárost az egész nap keresztül kasul huzódó honvéd-csapatok reggeli kedvetlen kedélyből kiemelte.

Legyünk jó reményben.

Keresztessy Pál; volt tizedes, egy pártatlanul derék, mesteri czélzóval ellátott, háromszáz lényegre biztosan találó puskát, ahhoz való 60 darab golyóval, küldött Pajor Titus százados urhoz, a haza védelmére beadandót, kinek otthon nem léte miatt, a fegyver, szerkesztőségünkhöz hozatván, mi azt örömmel rendeltetése helyére szolgáltatunk. Kár lenne e derék, 110 pengő forint árú fegyvert, nem olly ember kezébe adni, ki tökéletes lövő s gyakorlott vadász.

Pest, dec. 30.

Soha, mióta a világ annyi bolondnál bolondabb hír nem kerengett, mint tegnap este óta Pesten.

Képzeltető, hogy e hírek közül, néhány száz kiszabadul a városból, minő caricatur-alakban fog az a vidéken megjelenni.

A kormány végtelenül rosszul tesz, midőn bármely általános szerkesztő placatot sem ragasztat ki, az emberek mindenfelé sutognak, senkinek sincs jó kedve.

Épen az ad némi eleményt, hogy tegnap óta utcáinkon mindenfelé huzódnak a teljes számú bataillonok.

Görgei táboráról azt beszélték, hogy már tegnap Bicskén volt, a memyre mi tudjuk, ez nem igaz, sergünk Bicskén túl von állomást, s többé harc nélkül visszvonulni nem fog.

Sokan szörnyen csóváltják fejüket e folytonos visszavonulásokra. Mi azt természetesnek tartjuk, midőn védjük magunkat a nagyobb számú ellenség elől.

Jóval a fővárostól az ellenség az elsőt csa-

patainkat mindenütt háromnapi erővel támadta meg, nem volt egy állásunk sem biztos, mellyben az ellenség körül nem kerithetett volna.

Ezért kellett olly helyekre jönnünk, hol összehuzott erőnkkel működhetünk, s a manővrozó ellenség meglepetéseinek nem leendünk kitéve.

Bugára csak három út vezet, ezen utak töveit meglehetően védelmezni.

Ha a Duna be nem fagy, nekünk azon előnyünk van, hogy Pesten a lánchidon átjárhatunk az ellenség pedig nem, ha befagy, mind a két sereg mindenütt át mehet.

Hitt érdemlő személyek szerint Perczel már egyesült Görgeivel, úgy hogy most azon sereg a mi előcsapatunkat képezi.

Jól értesültek szerint a főhadiszállás tegnap Galya falu volt, Perczel pedig Kis-Béren innen Sárkányon szállásolt.

Mi történt azóta! nem tudjuk.

Minket nem lepne meg az, ha sergünk egészen Buda környékére vonulna; s úgy itt a fővárosok árnyéka alatt küzdene meg az ellenséggel. —

A visszavonulások alatt csak Bábolna mellett volt ütközet, hol az ellenség utócsapatunkból a Princz preusen gyalogságból vagy két companiát elmozdított a többtől. A serognél várják, hogy ezen ólvágot kétszázad ki foghatja magát szabadítani.

Ma elérkezett a nagy nap, az elhatározó porcz.

Nem kell csüggednünk, sőt inkább várjuk be eredményeit azon intézkedéseknek, mellyeket a kormány megtett.

Pesten egyébaránt az átmenő bataillonokon kívül semmi sem mutatja, mintha itt közelében az élet halál harca fogna vivatni.

Polgárok!

Eltölt ez év is, örömeivel és fájdalmaival együtt.

E lap az utósó az 1848ik évi Marczius 15-ből.

Ha kivittük volna a győzelmet, ha nem környezne többé veszély, avagy ha kedvünket lelnők a nekünk volt igazunk-féle gyermekek kérdésekben, egy resumé-jét adnók ez évi működéseinknek.

De ezt nem tesszük.

Mert ha isten, szent ügyünk és ön szilárd kitartásunk segítségével megérjük a diadalnak, a véggyőzelemnek magasatosan nagyszerű ünnepi reggelét, akkor a közörmében, az általános szabadság lelkesítő érzetében bizony senki sem mondhatná el — tán egyentlent kivéve — hogy nélküle e hazának szent ügye elbukott volna, hanem elmondhatnók mindnyájan, hogy a közügyet megmenté, győzelemre vezető a közakarát.

Ha pedig isten megtagadva magát igazságos ügyünket veszni hagyná, akkor a közös temetkezés felett még kevesbé mondhatná valaki, hogy így és így lehetett volna megmenteni a hont.

Ez év, — mint mondók — az örömnök és fájdalomnak éve volt:

Egy nő vale az, ki legkedvesebb szülőjét — a szabadságot, a legnagyobb testi és lelki megrázkodás a legősebb elő- és utófájdalmak alatt hozá világra, s a szülés után is még mindig lábadoz.

De az anya egy anyaország, és születtje országfiú, mellyet ha ápolás hiánya vagy ellenséges kezek gyilkos vasa meg nem öl, a vidék uralkodójává fogunk felemelkedni látni a nélkül, azonban, hogy az uralkodáson a zsarnokság véres körmei látszanának.

Azért fel magyar nép a végütközet tán pár napok alatt leend.

És fel különösen népe Budapestnek, ki leg többet nyersz a győzelemmel, de mindent vesztesz bukásunkkal.

Halljon el évvel ez minden kislelkűség, gyávaság és vétkes ingadozás.

Vesszen el minden önérdék sugalta bünös határozatlanság, és átkos egyenetlenség.

Fel fel a viadalra! a sorompók már csak nem nyitvák, s az örök bíró nem soká elfogja dörögni „Laissez aller“ját.

Budapest még legkevesebbet szenvedett a szabadság születésének fájdalmaiban, nycreményeit szép jövődjének biztosítását csak nem ingyen kegyelemből nyere.

Most itt az idő, midőn mind ezt tettekkel, tán vérrel kell megérdemelni.

Itt az idő, midőn Európa rajtunk függő szeméi látni fogják, ha Magyarország s különösen Budapest népe érti-e a szabadságnak dicső eszméjét? ha felfogja-e e szónak függetlenség üdvöztető jelentését és kincsányait?

Vagy pedig csak egy léha sereg, melly pénzes ládairól felebb emelkedni nem tud, mellynek csak szája jár, de szivéből kihalt minden nemes érzemény, agyából kiszáradt minden szentebb eszme, szóval, olly nyomorult tömeg, melly szolgál, mert egyébre nem való?

Nem, nem! az ó év halni indul, és az nem lehet, hogy bünei őt túlélnek.

Az új év reggelén felkelend a természet ünnepe fehér ruhájában, és isten megáldandja az ügyet, melly mellett egy egész nemzet áldozatként fellépni kész, és a meggyilkolt polgárok szivvérének patakjai gödröket fognak ásni galád ellenseink büszhödt testeinek!

Ugy legyen.

Csernátoni.

A Camarilla mint vendégem. (Épisode.)

Éj volt...

„Ha szobámban óra volna,
Épen tizedtől volt volna.“

Mint tegnap irám, épen a 8-dik levél átnézésével foglalkoztam, midőn egyszerre egy soha nem érzett bűz; egy bizonyos vegyülete a legkülönműbb, mint tömjén, vér, kaszárnya, bűdös sastejás és Pommade des dames szagoknak — üt meg örömet.

Es war mir so unheimlich, hogy önkéntelenül hátratekinték és mit láték?

A Camarillát.

Éppen azon helyen, éppen szemközt velem s éppen azon tofiteben, mint először, még a nagy schwarczgelb schwal is a mult alkalommal nálam hágyott volt hasonló.

Bon soir madame, kezdém, hozzáfordulva meglepetésből lassanként kiüdültén, méltóztatott kegyed a kulcs lyukán vagy pedig a kéményen beszélálni.

Egyiken sem, de ez nem is tazozik a dologhoz. Jöveletem oka következ. Restellem, hogy Ferdinand lemondásáról, s a mi funknak Ferencz-Jósefnek felültetéséről oly ingatag alacsony s többnyire ferde felfogású historiák szárnyalnak. Ezért is elhatározám a Marciust részeltetni a szerencsében, a megtörténteiről, úgy céljainkról is, egy hű képet adni, melly, hogy annál érthetőbb legyen, rajzokkal is lesz kísérendő.

Miben ugy a lemondás, mint trónra léptetés körülményei és előzményei híven elbeszélvék. Közölje ön.

Igy szólva, az én szép vendégnőm, mert jelenleg szorosabban vizsgálva, arcát szüntelen változóknak, s most egy vén banya, majd egy fiatal szép hölgy, ismét egy püspök vagy generalis képét cameleonilag előtűntetőnek lenni látam, egy ritka csinnal készült könyvecskét ada át, mellyet felnyitva, benne első pillanatra is oly felséges rajzolatokat láték, hogy rajtuki nevétemben elmerülve, eszmélésemkor a camarillának ismét csak hült helyét találtam.

Az átvett beszélynek czime következ:

December másodika.

Egy érzékeny historia.

Rövid időn közlendjük, képeivel együtt.

Csernátóni.

Pest, dec. 30.

Bezzeg, hogy beszélnek az emberek minden félét. —

A kávéházak tele vannak a legújabb és leg-tarkább hírek gőzével. Minden ember tud valami újat, valami öröndetést, vagy valami aggasztót mondani cserébe annak, ki neki valami hasonlóval állott elő.

Feljött a halálbaglyok napja. Vigan élnek, mert a sok hír között az ók költött aggasztó hazugságaik is elcsúsznak.

És mi mindent beszélnek?

Azt nem is említjük, mi tegnap már közbeszéd tárgya volt, hogy öreg huszárunk Mészáros telyesen semmivé tette, körülvette, lefegyverezte,

s isten tudja, még mi mindent nem csinálhatott velök.

De az már mindenek felett merkwürdig, mit felső táborunkról beszélnek.

Hogy mi az tulajdonképen, bizony ha hirtelen megszorítának, nem tudnók megmondani, oly annyira megzavarták fejünket a sok ellenkező, s egymást lerontó állításokkal, de mellyek közül természetesen egyetlen egy se volt, mit mondója a legbizonyosabb, hitelesebb és igazabb tudósításnak ne állított volna.

Elbeszéltek Görgei és Windischgrätz minden hadi titkait, hol áll, hová megyen, mit akar egyik és másik, mit mondott Windischgrätz, mit mondott Görgei, mindent mindent az utolsó betűtől.

Mi nem fáraszthatjuk az olvasót ezen legbiztosabb és leghitelesebb tudósítások eladásával.

Csak az illy hírek terjesztői és elhívóinek teszünk azon kérdést: Hát csak annyira ismerik e még Görgeit, hogy ő minden hadi tervéit dem ersten besten, ki a kávéházakban pletykálni szokott, ki beszélje, — s hát csak annyira ismerik még a kormányt, hogy ő a strategiai mozdulatokból valami nagy publicitást szokott volna csinálni? — —

Denique annyi igaz és bizonyos az egész historiából, hogy a harcokozka elvetésének perczé óriásilag közelg, s tán a közelebbi számban, melly az új év első napján jelenend meg, több és fontosabb tudósításokkal lephetendjük meg az olvasót.

K.

Pest, december 30.

Azt régen mondogatja a magyar világ, hogy a hadügyministeri hivatalosztályoknál sok olyan egyén van alkalmazva, ki a volt pecovicsvilágnak ugyancsak czéges ember volt... kik így szólnak, nem szólnak hazugságot, mert ujjal ki lehet mutatni többeket, kiknek helyön bizony más becsületes nem nádtermészetű magyar ember is elfért volna...

És noha idegen hangzású név után nem lehet senkit in principio elítélni és azt mondani, hogy már eo ipso nem jó hazafi; — de szó, a mi szó, a hadügyministeriumnál sok oly mássalhangzó sokaságú névvel találkozunk, mi az embernek általában nem tetszik.

Meghozza az idő a pillanatot, midőn gazdag alkalmunk lesz megismerni, hogy kik voltak érdemesek az ország méltánylására, addig nézeteinket ez ügyre vonatkozólag, eszélytelenség volna részletezni. — Lássunk most tehát csak egy pár példát:

A hadügyministerium gazdasági osztályánál több egyén, mint számvevői segéd van alkalmazásban, ezek nagyobb részének első érdeme az, hogy ha valami idegen társaságunkban részt venne, azt lenne kénytelen hinni, hogy valamely nemtartomány tisztviselői között vagyon, mert társalkodási nyelvük mindig német.

Igaz; hisszük most mindnyájan, hogy a német elem jó elem, mert ügyünk igazságát átlátva, volünk együtt érez, és pillanatra ezen hit az embert kibékületi, — ámde nem békül ki az ember, hanem méltó haragra gyul, ha látja, hogy országos hivatalban oly egyén élődik, kinek anya-

nyelvenémet, sive és lelke pedig schwarczgelb; ilyen németek nekünk nem barátaink, de esküdt ellenségeink, és ezért azon status, mellyt az tudva az ilyen egyént csak egy pillanatig is hivatalában megszenvedi, önszeretű kigyót néki önkébelén.

Tegnap, azaz dec. 29-én szó volt a hadügy-ministeriszámvevői hivatalban Windischgrätz-nyomulásáról — és hazafiúi aggodalmát nyilvánítá ki egyik tisztviselő a felett, ha Windischgrätz netalan Pestre foghatná betörni, hogy t. i. minő kegyetlenségeket fogna itten véghezvinni a honszeretű hazafiakon stb.

És halld meg, oh nemzeti kormány! — Egy Grosz nevű számvevői segéd örömet fejez ki nyíltan Windischgrätzek előnyomulása felett, sőt kíváná, hogy Windischgrätz Pestre is bejőjön, és reménységét is kifejez, hogy be fog jőni, Windischgrätz — ezen gazember szerint — jó, becsületes ember, ki a jó s becsületes embereket nem bántja, csak a lázadókat, a magyarokat, mert ezen schwarczgelb kutya hite szerint, a magyarok lázadók.

Igy mert nyilatkozni 1848. dec. 29-én a hadügyministeri számvevői hivatalban Grosz, segédszámvevő, ki ezen új rendszer alatt a haza kenyerét eszi, s itt hizlalja magát, míg más becsületes magyar ember rughatja a csillagot, míg valami hivatalba tud jutni.

A honvédelmi bizotmányt ezennel felhívom, hogy ezen schwarczgelb gazembert, hivatalából elmozdítsa, és érdeme szerint megbüntesse, és vigyázzon arra, hogy minden jött ment idegen szivű gazember ne turja ki a hivatalokból az igaz magyart.

Z. J.

Pest dec. 30.

Bűcsüt veszek tőled nemzetem tarka vegyületű anya várososa — Pest! — mellynek esecsemőkint mellére hajoltam, s magamba szivtam néhány hetek alatt szived minden dobogásait, feszült mellem örömtől hevült, véred sebes lüktetésén veled örvendtem, mint vész előszülői karjai közé futott gyermek; — ha akadozott az, ha sohaj — hálátlanság feletti sohaj tört ki szádon, remegtem, de érted imádkoztam, mint parton álló szűz, ki hánykódó habok közül várja jegyesét.

Szemlélttem tetteidet, és bámúltam a vezető kéz teremtő hatását. Hallottam lelkesítő beszédeket, a történet ismerő Tausenau, a lélek rázó Székács, teremtő Ábrányi, s az indulatokon uralkodó Kossuth beszédeit, mellyeknek hatása, mint reggeli harmat feléleszti a voszni indult növényeket is. — —

Készítél nemzetem! arany érdem keresztet s felfüggesztéd az öntudattól ugy is boldogított mellekre.

Költeted az arany könyvet hős fiaiad nevék halhatatlanítására, nem milliók véres izzadságával forrasztott kövekből készült obeliszk ez, — nem a büszke Velencez, keleti kincsekkel vesztegetett, romlott nobili könyve, de egy szent ügy felett lelkesült nemzet, csekély de buzdító hálá emléke ez.

De nemzetem! készítettess még egy könyvet, feketét, setétebbet a teremtés első napja előtti időnél, ird be abba feketébb betűkkel, mint a ter-

mész, millyet hágy maga után, midőn felette az őtet megszeméltető isten utósó mennydörgése örökre elhangzani fog, vagy inkább ird be lángoló vérrel, átkotkiáltó vérrel, azoknak vértökkel, kik a szabadságot elhullottak — azon hálátlan hazafiak neveit, kik — mint préda után keringő éhes sarak követik bősükt ellenczink haladó lépteit, — azoknak neveit, kik a súlyos beteg — de lelkesre! — felépülő anyáról, e nemzetről eleve lerángatott szomszédelen osztóznak, s pecsételd meg végső leveleit, — mint átkothozó privilegiumot a nép javáért még talán elhulló dicsők sírhantjain síró kedvesek sohajaival s véres könyűivel. Magyarázd meg e neveket gyermekeidnek, hogy síkoltanak, mint üldözött rémtől, s légyen a felvirágzott nemzetnek szájszabán átkos nevük, mint minden káromlásoknak — bősükt indulatokat csilapító tömkelege.

De nemzetem! ha út a kiengesztelés órája, rejtse el ez iszonyu könyvet, hogy a mindenható — e bocsáthatatlan bűnért ne sietesse az emberi nemzet eltörlését, vagy tedd az elszórt, — de hajdan magát isten választott népének mondott zsidóság főpapjaként a nép bűnéért megáldozandó barom fejére, égesd meg azt, hogy így, mint megtisztult nemzet, kiállott szenvedése után öröm hálát rebeghessen istenének — a magyarok istenének. —

N. A.

Pest dec. 29.

— Csütörtökön december 28-án tartatott meg a terézvárosi templomban is a nagyszombati hősök emlékét ünneplő gyásztisztelet. Az ember szive faj e hideg részvétlenség, e lanyha ünneplés felett!

Miért nem történt általános figyelmeztetés a terézvárosi lakossághoz ez iránt? Vagy tudhatja-e mindenki, hogy épen csütörtökön, s épen 9 órakor fog illy ünnepély tartatni?

Ha minden ház kapujára fel lehet ragasztani a sáncczásás iránti figyelmeztetést, — miért ne lehetne minden utca sarokra illy szent tárgy emlékeztetést függeszteni?

Ezt a plebános legjobban elintézhette volna. Igen de a plebános! Neki tán kisebb gondja is nagyobb annál, hogy illy dolgot a közönséggel megkedveltesse. Legalább ezt gyanítatja a hideg ünneplés. Nem tartá érdemesnek egyetlen egy szóval is megemlékezni az elesett hősök szent feláldozásáról. Egy hangot sem hallottunk tőle, melly tiszteletet az elhunytak iránt, s lelkesedést hasonló tényekre akart volna gerjeszteni a jelen voltokban.

Vagy talán ez a szárazon nyikorgó „requiscant in pace“ eléggé magyarázza a dolog mivoltát — ? —

De hagyjuk ez uttal a plebánost. Talán rá kerül még a sor.

Most kiválólag csak a terézvárosi bíróságról akarunk megemlékezni.

Ennek maga viselete ez alkalommal valóban botránykozató vala.

A szárazhidegen elkornyikált „requiscant“ után a segédlelkészek egyike szószékre lép, a honvédelmi bizottmány felszólítását a néphez felolvasandó.

Alig ejté ki az első szót, s ime felszedődik az első padban ült terézvárosi bíró, esküdt és jegyző, — s elhagyják az egyházat.

Valljon mi szorgos foglalatosságok lehetnek ezeknek, hogy épen e pillanatban távoznak a templomból.

S bármi nagy dolgok lett volna is, példasadás képen is itt kellett volna maradniok, főleg olly helyen, hol a megjelent néhány nemzetőr tiszteken kívül, ők voltak az egyedüli notabilitások.

S különösen a Terézvárosban kétszeres jelentőséggel bír a bírónak illy lépése. Mert tudnunk kell: hogy az itteni lakosság értelmelenebb része annyi nyomatékot ad a bíróság-s bíró irányzatának, miszerint annak lépéseit okvetlenül követendő példának tekintik. Leginkább megbizonyult ez a legközelebbi követválasztáskor, a mikor t. i. számos együgyű és szűkeblű ember csak azért szavazott a pecsovicz párt jelöltjére, mert bíró uram, mint az összeíró választmány elnöke, jónak látta a bíróságnál elnöki székből hivatalosan Molnár mellett korteskedni, sőt a választás színhelyén a szavazatszedő asztal mellett is arczjátékkal és nyilvános megszólítással kedves jöltje mellett agitálni nem pirult..

Sok ember van, ki azt hiszi, csak az lehet jó, mit a bíró tesz.

Illy körülmények közt minő hatással van a bírónak eltávózása, elgondolhatni.

Sok lány fejü így gondolkozik, a bíró elmegy, ő nem tanusít részvétet, sőt odébb áll, hogy ne is hallja, mikép szólítatik fel a nép a haza megmentésére; tehát ez nem lehet jó dolog, ugy hát én is elmegyek, vagy ha meghallgatom is, nem adok rá semmit.

Igenis, illyen hatásu illy lépés sok bárgyu emberre.

Minek nevezzük tehát e szemtelen távozást, ez valóságos reactio! S mi, azt szivünk teljes utálatával kárhozzatjuk.

A t. városi democrata klubb.

A bakonyi piros pántlikások.

Panonhalmán dec. 25-én

Polgártárs! régen nem látók egymást, ugy-e bizony? Azóta a dolgok rettenetesen változtak.

Tudja ön, hogy katonává lettem, s tudja, hogy első napokban mindjárt várallan cseményeken mentem keresztül.

És most tudja meg, hogy lelkem teljesen nyugodt.

Nyugodt, mert megszabadultam egy olly zászlótól, hol az előléptetések instantiák, és pátronusok által történnek; és most olly csapatnál vagyok, hol a jutalmat érdemek után osztják.

E csapat a bakonyi piros pántlikásoké! Vezércink Mednyánszki, és Röchlicz. És e csapatnak illy vezérek kellene.

E csapat a legeredetibb, és a legnagyobbszemű hivatásu.

Mi a mellett, hogy a hadviselésben tetemes részt veendünk, még a nép politikai elvei fölött is őrkdünk.

Esküdtünk a köztársaságra!

Hallja-e polgártárs! a mi imádságunk a köztársaság.

Elképzelheti mennyire földuzzadt minden csep vérem, midőn a köztársasághoz életemet, és véretem köthetem.

Midőn katonává lettem, így váltam el barátimtól: „Isten veletek, a miért csakély körben működénk, jövőben azért fogok csatázni Europa szinpadán. Jertek majd utánam! ott reátok dicsőség vár, neveitekre babér virul.“ Emlékezzetek szavaimra, ha majd hallani fogjátok, hogy a magyar köztársaságot a magyar hadsereg kiáltá ki.

És barátim lelkesülve mondtak ament bucsumra.

Most pedig egész Magyarország előtt elmondom, hogy szavaim teljesüldenek.

Ne féljete, hogy katonai despotia fog ebből következni? nem! a magyar köztársaság csak így lehet szilárd.

Tudjátok-e, Hunyadi Mátyást, kik tették királylyá? a katonák! és tudjátok mivé lett Hunyadi Mátyás, és mivé lett alatta a magyar név, és a királyság!?

Ne c lculáljatek ti republica ellenoi, ne hozzátok föl Romát, és Franciaországot.

Mi egyikkel sem vagyunk szoros atyafiságban.

A magyar mindenben eredeti, ebben is az fog lenni.

A magyar a királyságot olly tiszteletben meg tudta tartani, minőben semmi más nemzet a föld kerokségén. És így leszünk a köztársasággal is.

A királyságot nálunk magok a királyok mocsokolták be, egy magyar kormányon pedig minden mocsok vérrel mosatik le, és e vérnek a királyokból kell kiömlenie, ha a királyságban egy tisztes reliquiát akarunk hagyni unokáinknak.

Életben pedig nekünk tiszta szüz kormány kell, ment minden mocsoktól és e kormány e köztársaság legyen.

Éljen a köztársaság!

Éljenek a bakonyi magyarok, kik ennek védelmére lesznek olly lelkesek vértök följánlani, minők voltak apáink, a bemocsokolt kir. trón megvédésében.

Ne lépjen most hátra senki, van még vér honunkban, a nemzet tiszta vére. Hadd folyjon, ha kell, illy vér folyhat csak a magyar köztársaságért.

Még egyszer ti bakonyi gyerekek! gyertek hozzánk, tüzzétek ki a piros pántlikát, esküdjete a vörös zászlónk alá, itt a harczi babér, és a haza jövője.

Isten önnel szerkesztő! Éljen a köztársaság!
Tomor Ferencz.

Magyarország keresztény papjaihoz.

December 18. 1848

Tisztelendő atyák!

Kérem önöket, minden erejökkel munkáljanak arra, hogy hazánkban a pogány habsburgi ház által a kereszténység elvei már tovább ne veszélyeztessenek.

